

خیلواکی

استقلال

www.esteqalal.net

چهارشنبه ۰۸ مارچ ۲۰۲۳

حمید انوری

زن، زندگی آزادی

تمام خلق عالم زاده اوست
به نوعی این جهان پرورده اوست
بیا تا شاد و خرسندش نمائیم
که یک دنیا صفا در خنده اوست

"زن، زندگی، آزادی" یکی از شعار های اصلی مردم آزاده ایران زمین در انقلاب کنونی ایران است. عنوان این مختصر از شعار های فوق گرفته شده است. شعار بی نهایت با مسمی است. همین شعار و همین عنوان را جهت احترام به وجود قدرتمند زن و قدردانی از روز پُر افتخار جهانی زن، یعنی روز هشتم مارچ، انتخاب نمودم که از نظر این کمترین یک واقعیت غیر قابل انکار است. زن اگر "خدای ناخواسته"، نبود، بدون هیچ گونه شک، زندگی نبود و چون زندگی نبود، آزادی هم بی معنی بود، پس این وجود پُر افتخار زن است که زندگی و آزادی را ممکن ساخته است.

در این دنیای دون و در این جهان فانی و در روی این خاک پاک و روی کره زمین، باید مدیون زن بود که زن مادر است، که زن همسر است که زن، خواهر است که زن، دختر است و بخواهی نخواهی زن، زندگی و سبب زندگی و ادامه حیات بشر است.

اما چه سود که نسل بشر با همه مدیونیتی که به زنان دارند، فقط سال یک مرتبه و در یک روز معین، آنهم در سطح شعار و شعر و شور و در حد یک دسته گل، یک تحفه ناچیز و یا هم یک گردهم آئی و مجلس و محفل و...، آنهم بصورت نمایشی از زنان تجلیل به عمل می آورند.

و فردای آن باردگر زنان با همه عظمت شان به فراموشی سپرده می شوند و تا سال دیگر، نه شوربخت، نه شعری و نه هم شعاری و نه هم یادی از زنی.

هرچند روز مادر هم همان روز زن است، روز خواهر و دختر و...، نیز همان روز زن است، اما چه سود که در سه صد و شصت و پنج روز یک سال، فقط دو و یا هم حداکثر سه روز، برای زنان تخصیص یافته است و در اکثر کشور های اسلامی، سه صد و شصت و چهار (۳۶۴) روز، دیگر سال، مخصوص "مردان"، قلدران، زورآوران، یکه تازان و نامردان تاریخ است.

این بدان معنی تواند بود که از روز مادر و روز دختر و خواهر و همسر، فقط و فقط در چهاردیواری خانه تجلیل و تقدیر به عمل می آید، که آنهم بیاید یا نیاید، و تنها و تنها از روز زن در خارج از منزل و بصورت رسمی تجلیل میگردد، آنهم فقط در همان یک روز و برای چند ساعت محدود و باز هم زنان باید به میل و اجازه "مردان" لباس بپوشند، "حجاب" کنند، و نیز اگر اجازه "مردان" باشد، بیانیه بدهند، مقاله بخوانند و شعر دکلمه کنند و بعد دوباره به اصطلاح "همان آش و همان کاسه"، همان قید و قيود و همان قیل و قال و واویلا و سال دیگر یانصیب. درست مثل ماه رمضان که سال یکبار می آید، یک عده را مسلمان می سازد و چون رخت سفر بست، سال دیگر یا نصیب. اما یک خوبی که ماه رمضان نسبت به روز زن دارد، این تواند بود که آن یک ماه تخت دوام میکند و این فقط یک روز است و چشم برهم بگذاری گذشته است.

در ختم این مختصر و در حالیکه در تغییر دادن این اوضاع و احوال کاری با درد و دریغ از این کمترین ساخته نیست، اما بیائید همه باهم تلاش ورزیم تا از هر فرصت به دست آمده، به نحوی از انحاء در تغییر دادن این روش های به اصطلاح "سرکاری"، استفاده اعظمی نموده و این مسؤلیت ایمانی، وجدانی، ملی و میهنی و انسانی خود را در حد توان خود به انجام رسانیم.

این کمترین در حالیکه نمی خواهم روز هشتم مارچ را به زنان جهان و خاصتاً زنان مظلوم و محکوم و دربند کشیده شده افغان، تبریک و تهنیت عرض کرده و وظیفه خود را انجام شده تصور کرده، راه خود گرفته بروم، سه صد و شصت و پنج روز سال را روز زن شمرده و زندگی انسان و زنده بودن جهان را مدیون موجودیت زنان دانسته، تمام سال را سال آنان میدانم و خداوند را سپاسگزارم که زن را آفرید. زیبایی زندگی و زیبایی جهان فقط در موجودیت زن معنی پیدا میکند.

یک دهان خواهم به پهنای فلک

تابگویم وصف زن را یک به یک

زن مگو، دریای راز مرد هاست

مرجع راز و نیاز و درد هاست

زن چه باشد، آشنای ناشناس
هر زمان پیدا شود در یک لباس
یک زمان گردد نکوتر از ملک
پا گذارد از بلندی بر فلک
می شود کان وفا، کانون مهر
قلب او رخشان تر از قلب سپهر
همچو گل شاداب و خوشرو می شود
چشم خاموشش سخن گو می شود
گر بخواهد زن، به تو جان می دهد
هرچه می خواهد دلت، آن می دهد
قسمتی از یک شعر بلندبالا از گل احمد محمدی

ربابه محمدی هنرمند افغان، کسی که قادر به استفاده از دستان، بازو یا پاهای خود نیست
نوت(این محمدی نقاش با آن محمدی شاعر، شاید هیچ پیوند خونی نداشته باشند.)